

[Glistrup]

Det er da rigtigt. Hvorfor i alverden ikke benytte lejligheden, når man tager dette misfoster frem, til simpelt hen at sige, at vi ophæver alle de regler, der er i skattelovgivningen om sociale fonde, og at spørgsmålet om arbejdsgiverens fradragsbeføjelser afgøres efter den almindelige driftsudgiftsbestemmelse i § 6 i statsskatteloven og spørgsmålet om de ansattes eventuelle pligt til at indtægtsføre det efter den almindelige praksis vedrørende statsskattelovens § 4? Hvorfor skal vi overhovedet have dette sammensurium af særlige skatteregler vedrørende disse sociale fonde?

Selv mellem en buket tidslær er der jo én blomst, der er den mindst grimme, og det er i det tilfælde, vi diskuterer i dag, nr. L 5. Der opnås – det fremhævede, jeg tror, det var hr. Skrumsager Skau – at fjerne den urimelighed, man har mødt gang på gang, til skade for virksomheder i vanskeligheder, virksomhedsejersens familie, de ansatte, de andre kreditorer osv., at skattevæsenet ikke mere skal være nødt til af principielle grunde at vælte en fornuftig kreditorordning. Det er godt.

Og så har hr. Jens Thoft selvfølgelig, i hvert fald ud fra sine forudsætninger, ret i den kritik, han rejste mod L 5, nemlig det, der mangler i L 5, om at gennemføre den betænkning, der kom for 2-3 år siden, eller hvor længe det efterhånden er, om alle de næsten uløselige cirkelkvadraturspørgsmål, der er forbundet med, hvordan man skal skattebehandle virkningerne af konkurser og akkorder og gældssanering, og hvad det nu ellers kan være.

Men jeg synes trods alt, at det er en ret ringe bebrejdelse mod L 5, at det ikke løser alle verdens problemer og skaber tusindårsriget på Jorden i kraft af dette ene lovforslag. Så L 5 synes vi om.

L 2 er jo ikke ét lovforslag, det er 69 vidt forskellige lovforslag. Man kunne for den sags skyld godt få lov til at holde 69 fremsættelsestaler og ordførertaler, for det er der tale om. I dette 69-pigers-harem kan man så selv plukke ud, hvem man vil have, og hvem man ikke vil have. Jeg vælger de mere skrutryggede i den taletid, jeg har tilbage.

En af de bestemmelser, jeg faktisk synes at ministeren er sluppet dårligt fra, står i § 4, nr. 2, og handler om personfradrag for begrænset skattepligtige.

Situationen er den, at personfradrag virker som en del af skatteskalaen, så man beskattes med 0 pct., når man tjener under 24.000 kr., eller hvor nu personfradraget ligger. Det medvirker i disse sager med meget stor vægt til at hindre skattevæsenets kværuanter i at diskutere, om nettoindtægten er 8.000 kr. eller 20.000 kr. Når man er under de 24.000 kr. og har fuldt personfradrag, er der ikke noget at diskutere, heller ikke i den småtingsafdeling, der er mange der ser, når de ser udlændinge. Derfor, lad os dog skære igennem og sige, at begrænset skattepligtige har fuldt personfradrag.

En anden af de skrutryggede piger i haremmet er fra 1961. Det var reglen om, at man pludselig skulle behandle folk forskelligt, når de solgte deres aktier, om de solgte til det selskab, der udstedte dem, eller til et andet selskab, der eventuelt havde lånt sine penge af dem, der havde udstedt aktierne, eller hvordan man nu gjorde, hvis man var opmærksom på det. Det er det rene og skære pjat, som stammer fra dengang Christian Christensen var rabarberdreng, at man overhovedet kan komme med sådan en fjollet regel som den, man indførte i 1961.

Det, der kan være det reelle problem, når man sælger til det selskab, der udstedte aktierne, hvis man har særlig indflydelse på det, er maskeret udbytte. Men lad os så løse det og i øvrigt afskaffe denne fjollede regel i ligningslovens § 16 B i stedet for at komplicere den mere.

Med hensyn til §§ 3 og 2 i nr. L 2 er det således, at ministeren forsøger at filigranne noget mere oven i reglerne om investeringsfonds og etableringskonti.

Det kan man selvfølgelig godt gøre, og det er vel ikke helt tosset, hvad ministeren foreslår på de punkter. Men var det trods alt ikke bedre for at få en afklaring én gang for alle, at vi fandt frem til, i hvilket omfang investeringsfonds og etableringskonti skal have borgerret i dansk skattelovgivning? Det er det overordnede spørgsmål.

Det er formentlig således, at regeringens parlamentariske grundlag er enig om, at vi skal bevare de regler – i hvert fald om investeringsfonds – mens de, som er regeringens kæresterfolkovre hos skattereformpartierne, mener det modsatte. Her må regeringen som på så mange andre punkter træffe sit valg, og så må vi finde ud af, hvordan vi skal lave lovene om investeringsfonde og bivognen om etableringskonti til dem.